

гы чакахъ, а младия князь хвърлихъ въ бездната на морето.

„Между туй любовнитѣ дѣла на Астрабея бѣхъ неизвѣстны само на Пигмаліона, и той си въобразяваше че тя никого друго не обыча освѣнь него. Този владѣтель, който бѣше толкози недовѣрчивъ къмъ сѣкиго, бѣ испълненъ отъ слѣпо довѣріе къмъ тѣзи зло-нравна жена, защото любовта го бѣ заслѣнила безмѣрно. Въ сѣщото време корыстолюбіето му го караше да търси причины за да погуби Іозара, когото Астарбея страстно обычаше; той друго не мисляше освѣнь да заграби богатствата на този младъ момъкъ.

„Тѣй когато Пигмаліонъ са увличаше отъ недовѣріето си, отъ любовта си, и отъ любостежаніето си, Астарбея побърза да му отнеме живота. Стори ѝ са че той е открылъ срамната ѝ любовъ съ този младъ момъкъ. А отъ друга страна тя познаваше че едното корыстолюбіе бѣ доста да накара царя за да затрые Іозара. Тя прочее заключи че не трѣба нито минута да губи за да го превари. При туй тя виждаше че първитѣ чиновници на царя бѣхъ готовы да си потошѣтъ рѣцѣтъ въ кръвта на тирана, и чуваше гы сѣкый день да говорѣтъ за нѣкое ново съзаклетіе; но не смѣяше да са довѣри нѣкому отъ тѣхъ отъ страхъ да не я издаде. Найподиръ, тя помисли че найздравото средство е да отрови Пигмаліона.

„Обыкновенно той ѣдѣше само съ Астрабея, и самъ си готвяше ѣстьята, като не са довѣряваше освѣнь на собственнитѣ си рѣцѣ. Той са затваряше въ найотстраненото мѣсто на палата си за да укрее подобрѣ недовѣріето си, и да го не вижда никой когато си готвяше ѣденъето. Той не смѣяше вече да търси усладытъ на трапезата, и не са рѣшаваше да хапне отъ нѣщо което не умѣяше да си го наготви той самъ. Тѣй не само печено месо съ подправа отъ готвачитѣ бѣше за него непотрѣбно, но еще и виното, хлѣбътъ, сольта, маслото, млѣкото и сѣка друга обыкновенна храна бѣше за него неупотрѣбительна; той ѣдѣше само плодове които откъсваше съ собственнитѣ си рѣцѣ въ градинитѣ си, или зеленчуцы които самъ бѣ сѣялъ и самъ варѣше за своя храна. При туй той не пиеше друга вода освѣнь онѣзи,